

РЕШЕНИЕ

№ 2510

гр. София, 11.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Антони Йорданов
Мария Бойкинова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Десислава Кайнакчиева, като разгледа дело номер **936** по описа за **2023** година докладвано от съдия Антони Йорданов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба от 03 РУ на Столична дирекция на вътрешните работи, срещу Решение от 05.07.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав, постановено по нахд. № 10277/2020г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на въззивния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния закон.

Ответникът по касационната жалба – Т. В. А., чрез процесуалния си представител оспорва касационната жалба и моли са да се произнесе с решение, с което да я отхвърли и остави в сила решението на СРС.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за основателност на касационната жалбата.

Административен съд София-град, XVII-ти касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл.211, ал.1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна, поради следните съображения:

Със Заповед № 227зз-1931/23.07.2020г., издадена от полицейски орган на длъжност

командир на отделение в група „ООР“ в сектор „ОП“ при 03 РУ-СДВР, ответникът по касационната жалба е бил задържан на основание чл.72, ал.1, т.1 от ЗМВР, във връзка с ДП № 227 ЗМК 1214/2020г. по описа на 03 РУ-СДВР, пр.пр.20855/2020г. по описа на Софийска районна прокуратура.

С обжалваното решение СРС е отменил процесната заповед за задържане. За да постанови решението си, съдът се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие гласни и писмени доказателства, въз основа на които е обосновал правен извод, че заповедта е незаконосъобразно издадена, в противоречие с материалноправните разпоредби.

Така постановеното решение е правилно. В него са изложени подробни мотиви относно законосъобразността на оспорената заповед. Фактите по делото са обсъдени поотделно и в тяхната съвкупност. Въз основа на правилно установената фактическа обстановка са направени обосновани изводи относно приложението, както на материалния, така и на процесуалния закон. Фактическите констатации и правните изводи формирани от въззивния съд се споделят напълно от настоящата инстанция.

Районният съд правилно е приел, че в акта е посочено правното основание за задържане на лицето, както и данните, индивидуализиращи задържаното лице. касационната инстанция обаче счита, че липсва описание на фактическата обстановка, както и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява или престъпление. Това води до невъзможност за осъществяване на съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане. Преценка за законосъобразност на един административен акт е възможен само тогава, когато той съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на АПК. В процесната заповед не е посочено фактическото основание за нейното издаване. Императивно предвиденото изискване за мотивираност на административните актове има за цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, както и да не бъде преградена възможността му адекватно да я организира.

Независимо, че в настоящия случай административния орган действа при условията на оперативна самостоятелност, същият е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане. В този смисъл е и т.2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР № 4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Тук е моментът да се отбележи, че трайно установената съдебна практика, мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда, но видно то приложените по делото писмени доказателства, органът не се е възползвал от тази възможност.

Споделят се изводите на районния съд, с които приема, че е са нарушени материалноправните разпоредби за издаване на процесната заповед. Задържането под стража на основание чл.72, ал.1, т.1 вр. с чл.73 от ЗМВР за срок не по-дълъг от 24 часа представлява по смисъла на чл.22 от ЗАНН принудителна административна мярка, която има за цел чрез задържането да се предотврати възможността лицето да извърши престъпление, да продължи да извършва престъпление или да се укрие. За прилагането на процесната принудителна административна мярка не е необходимо да са събрани доказателства, установяващи по категоричен начин вината на лицето, извършило престъпление по смисъла на НК. Същата се предприема с цел започване на разследване срещу вероятния извършител на престъпление. Разпоредбата на чл.72,

ал.1, т.1 от ЗМВР предполага наличието на достатъчно данни по смисъла на чл.207, ал.1, вр.чл.211, ал.1 от НПК, от които да може да се направи основателно предположение, че конкретно лице е извършило престъпление. С други думи, данните следва да са налични преди постановяването ѝ, респ.преди задържането на лицето, а не да се установяват след това. В тази връзка извършените в последствие процесуално-следствени действие, с цел събиране на данни за извършено престъпление от общ характер, както и последващото привличане в качеството на обвиняем по никакъв начин не биха могли да обосноват законосъобразността на действията на касатора. Обратното би довело по скоро до произвол при прилагането на мярката и необосновано задържане на лица, което противоречи на целта ѝ, която не е да се наложи наказание за установено по категоричен начин престъпление, а да се попречи на уличения в извършването му или да се укрие или да извърши друго престъпление или да осуети наказателно преследване. В случая не е ясно защо е задържано лицето, има ли достатъчно данни за негово участие в извършване на престъпление. За всеки конкретен случай на задържане установяването на данните е в тежест на административния орган и в случая това не е извършено. В разпоредбата на чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР е посочено, че правомощието за задържане на лице е при данни за извършено престъпление, а не се предвижда превантивно задържане за извършване на проверка за това извършено ли е или не такова. Т.е предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а в конкретния случай, от страна на административния орган не са представени никакви доказателства за връзката на задържаното лице с посочените престъпления.

На следващо място заповедта е постановена в несъответствие с целта на закона. Задържането на жалбоподателя е извършено в нарушение на принципа за съразмерност, установен в чл. 6 от АПК. Задържането по чл. 72, ал. 1 от ЗМВР съставлява ограничаване на правото на свобода и съгласно чл. 5, пар. 1, б. „с“ от Конвенцията за защита на правата на човека и основните свободи по изключение е приложимо с цел да осигури явяването на лицето пред предвидената в закона институция при обосновано подозрение за извършване на престъпление или когато обосновано е призната необходимостта да се предотврати извършване на престъпление или укриване след извършване на престъпление. В конкретния случай задържането не се оправдава от никоя от тези цели. Самоличността на лицето е била установена и няма данни да се е укривало, с което да е осуетило явяването си пред компетентните органи, още повече, че е представил/съдействал доброволно за установяване на относими факти за това има или няма основание за ангажиране на наказателната му отговорност. По делото не е установено със задържането на жалбоподателя да е предотвратено или преустановено извършването на престъпление. Няма данни също така за опасност от укриване на жалбоподателя след извършване на престъпление. Със задържането на жалбоподателя са засегнати правата и законните му интереси в по-голяма степен от необходимото от гледна точка на целта, за която се издава актът. В този смисъл са решение № 13336/24.10.2012г. по адм. д. № 13969/2011г. на ВАС, V отд., решение № 3475/09.03.2012г. по адм. д. № 5290/2011г. на ВАС, V отд., решение № 4768/02.04.2012г. по адм. д. № 6326/2011г. на ВАС, V отд. Целта на закона с налагането на посочената ПАМ е да се ограничи вредното влияние на евентуално извършено престъпление върху обществото, да се осуети прикриването на извършено престъпление, да се създадат условия за безпрепятствено провеждане на

полицейската проверка.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че решението на СРС е правилно и при условията и по реда на чл.221 ал.2 АПК следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното, Административен съд-София-град, XVIII-ти Касационен състав

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 05.07.2022г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 101-ви състав, постановено по нахд. № 10277/2020г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.